

AMS koerier

Andreas
Manna
Stichting

Samen met Jaap en Ineke Veldman, brengen Henk en Wilma van der Vinne in september een bezoek aan de weeskinderen van Karungu in West Kenia. Wilma verslaat haar indrukken!

Masai

We treffen het! Terwijl we plaatjes schieten in hartje Nairobi is er is een vredesconferentie gaande in het park vlakbij het Kenyatta Conference Centre: "One Kenya One Nation."

Het draait om eenheid in Kenia onder alle stammen, etnische en religieuze groepen. Allerlei

bands treden op en er is voortdurend muziek en dans door verschillende groepen. Een jonge Masai krijger komt pratend in zijn mobieltje onze richting op! De combinatie is kenmerkend voor de ontwikkeling van Afrika. Zoals de computer het westen in hoog tempo heeft veranderd, doet dat de mobiele telefoon met Afrika. Ineens zijn er in alle uithoeken goede verbindingen die door de corrupte telefoonmaatschappijen niet meer kunnen worden tegengehouden! Even later zoekt hij bewust contact door ons aan te spreken. Kennelijk is zijn interesse voor wie wij zijn nog groter dan onze interesse voor deze jonge mensen. Ze hebben geen enkel bezwaar tegen het feit dat we ze fotograferen! Enthousiast wijzen ze op het doel waarvoor ze hier zijn en poseren uitgebreid voor de camera's. Ze reizen door het land en bezoeken scholen. Daar geven ze voorlichting

2007 nummer 3

over allerlei onderwerpen als aids en eenheid onder de verschillende stammen. Eén van hen heeft in zijn ene hand een traditionele Masai-stick en in de andere een statief voor zijn camera: hij legt lachend uit dat de Masai stick symbolisch is voor de *traditie*, het statief voor de *professie*! Die twee gaan hand in hand samen. We leggen ze uit dat we in Nairobi zijn om te filmen en fotograferen, omdat we een lespakket willen maken voor jongeren op scholen in Nederland. Niet alleen wij maar ook zij zien het als een opmerkelijke samenloop van omstandigheden dat we elkaar hier treffen. Als één van de mannen, met de naam Danny, hoort dat we gedurende ons verblijf in Kenia bij de reis terug van Karungu nog het natuurpark Masai Mara aandoen, nodigt hij ons uit om een kijkje in zijn dorp te nemen. Hij wil ons dan laten zien hoe zij wonen en leven. We geven hem de datum door

wanneer hij ons kan verwachten en verheugen ons er nu al op. De reis van Nairobi naar onze kinderen in Karungu en later weer terug, gaat deze keer door de *Great Rift Valley*. Het prachtige gebied waar de Masai wonen. Veel grote kudde vullen hier en daar het landschap, met daarbij één traditionele Masai. Een prachtig gezicht in het droge landschap: de koeien met dat ene felgekleurde mannetje die de kudde weidt! Danny blijkt ons op te wachten bij de ingang van het wildpark. Vlakbij woont hij met zijn familieclan, zo'n driehonderd mensen. We worden begroet met een welkomstdans en

krijgen uitleg over cultuur en tradities in zijn dorp, ontmoeten de mensen zoals ze daar leven. De clan richt zich volledig op de toeristen die het park bezoeken. We moeten even denken aan het camerastatief en de Masai-stick in de handen van de man in Nairobi. Deze clan is handig ingesprongen op het toerisme en brengt de traditie van hun leefwijze op een moderne manier aan de man! Van de middelen die het opbrengt gaan hun kinderen naar school! De vrouwen - jong en oud - zijn druk met het maken van de bekende kleurige Masai-sieraden. Buiten hun nederzetting hebben ze een marktpleintje ingericht waar elke familie sieraden te koop aanbiedt. In elk standje kopen we iets, zodat ze allemaal blij zijn!

Regens

Zodra we Kisii passeren vervolgen we de laatste vijftig kilometer naar Karungu. De weg is zó ontzettend slecht, dat je je afvraagt of dit ooit een goede weg geweest is. Asphalt waar gaten in vallen vanwege de zon waarna hele stukken worden weggespoeld door de heftige regens.

Henk merkt terecht op: "Je hebt hier een duikboot nodig om door de gaten, gevuld met water, te komen." Als we een paar dagen later naar Sori gaan, zoals het dorpje Karungu in de volksmond heet, laten we volgens plaatselijk gebruik eerst onze neuzen bij de *Districts Officer* zien, om ons daar te melden als gasten van het dorp. Buiten bij het kantoor staat een lange gekleurde rij geduldig wachtende mensen. Mannen en vrouwen met plastic tassen en zakjes. William legt uit dat door de vele zware regens dit jaar de oogsten mislukt zijn. Daarom deelt *Het Rode Kruis* voedsel uit aan de mensen. Er liggen

grote zakken meel opgestapeld waar iemand bovenop staat. Hij leest van een lijst de namen af van de mensen die naar voren komen. Eén voor één komt iemand uit de rij om tas of zak te laten vullen. Terwijl we terugrijden, pakken donkere wolken samen boven het landschap. Het ziet er dreigend uit, maar van regen komt gelukkig niets! William neemt ons mee naar de hut van een weduwe en laat de schamele toestand zien. Vooral door het noodweer van de laatste tijd is het onbewoonbaar geworden. Gaten in het grasdakje zorgen ervoor dat deze vrouw met natte voeten zit tijdens de tropische stortbuien. Ze heeft vier kinderen en twee slapen in de hut bij haar schoonmoeder. Voor haar heeft William al een nieuwe hut

gebouwd. Hij vraagt onze hulp om deze vrouw te helpen. Dat zeggen we hem toe! Het regenseizoen (de hevigste in 30 jaar) treft vele landen in Afrika. Meer dan 1,5 miljoen mensen zijn slachtoffer geworden van deze watersnood. Gebieden waar enkele maanden geleden nog grote droogte was, staan nu meters onder water. Akkers zijn overstroomd en de toch al schrale oogst, dreigt compleet vernietigt te worden. De vraag naar voedselhulp zal het komende jaar erg groot zijn!

Kinderen

Na een lange en heftige reis, maar zonder ongelukken, draait onze bus het erf van William's thuisplaats op, eindelijk! De kinderen wachten ons zingend op met hun toch steeds weer ontroerend welkomstlied. Dorothy grijpt als eerste mijn hand. Alle kinderen volgen en krijgen allemaal een knuffel. Banaantjes worden uitgedeeld. Er wordt gedankt voor de goede reis en de behouden aankomst. We brengen de spullen naar onze kamers en ik wil zoals altijd de koffers gaan

uitpakken voordat het donker wordt. Maar dat is niet meer nodig. William heeft nu zonne-energie zodat we stroom en licht hebben! Bovendien kom ik tot de ontdekking dat er ook netwerkbereik is! Super, ook Karungu deelt in de zegen van de ontwikkeling! Er hoeven geen boodschappers meer heen en weer te reizen tussen Karungu en Nairobi. Na het eten zingen de kinderen de sterren van de hemel. Elke avond. Oorverdovend bijna, in dat eetzaaltje met bliken dakplaten. De hele kleintjes worden er tussenuit geplukt door de verzorgster en in bed gelegd. Het is tien uur wanneer wij gaan slapen. Bij de burens is een meisje overleden. De hele nacht door wordt er luid gerouwd. We slapen matig. De kraanvogels laten zich deze nacht veelvuldig horen. Hun getetter benadrukt *lijden* en *veerkracht*, we zijn weer in Afrika. De volgende morgen is er al vroeg bedrijvigheid op het erf. De trekker rijdt uit naar een land in de buurt, om daar te helpen. De grote jongens kruien maïs uit een voorraadhuisje om het in de zon te drogen te leggen. Quintar en Joachim doen buiten de afwas. Na het ontbijt drinken we nog een bak koffie op de veranda en wandelen daarna met de kinderen naar het meer. Dorothy vraagt of ze mijn tas mag dragen. Ik kan haar geen groter plezier doen! Bij het meer splitsen de jongens en de meisjes zich in twee groepen. Ieder naar de eigen wasplaats. De kleintjes gaan vliegensvlug het water in. De grotere meiden wachten nog even tot een jongen zijn boot heeft aangemeerd en vertrokken is. Dan gaan zij ook de kleinen achterna. Een gegil van plezier. Een kudde koeien kruist de wasplaats en banjert dwars door het schone wasgoed en door de potten en pannen die door de vrouwen te drogen is gelegd. Twee stieren met elkaar in gevecht gaan vreselijk tekeer. Angstige vrouwen en meisjes proberen nog snel hun spulletjes te redden, voordat ze zich luid schreeuwend terugtrekken. Het zijn spannende momenten. Als alle rust is weergekeerd, gaan we terug naar huis. Dorothy, die weer naast me loopt en mijn hand stevig vasthoudt, zingt: *“My mother Wilma, she’s a wonderful mother, my mother Wilma!”* en ook: *“My father He-enk, he’s a wonderful father, my father He-enk!”*

Gilbert

Tijdens het ontbijt vertelt William dat hij vorige week Gilbert uit het kinderkuis heeft gehaald en in hun zijn huis extra zorg, liefde en aandacht heeft gegeven. Ze hebben hem een beetje verwend omdat hij erg onrustig was en van slag bleek. Gilbert woont in het kinderkuis, sinds vast

staat dat zijn moeder aids heeft, waarom ze haar kinderen niet meer kon verzorgen. De vader van Gilbert was al eerder overleden. In april maakt zijn moeder nog de voor haar immense dagreis met het doel om haar zoontje nog een keer te zien, voordat ze sterft. Ze kwam dus eigenlijk afscheid nemen. Daarbij uitte ze haar dankbaarheid dat Gilbert in ons huis bij ons mocht wonen. Wellicht heeft Gilbert instinctmatig aangevoeld dat zijn moeder is overleden, want terzelfder tijd komt het bericht van haar sterven. Vandaag reist pastor John met hem naar zijn geboortedorp. Het is Gilbert nog niet verteld dat ze is overleden. Dat gebeurt ter plaatse, zodra hij daar is. Onderweg bereidt John hem enigszins voor. Maar zou Gilbert het niet begrijpen? Na het ontbijt wacht Gilbert geduldig: met zijn nieuwe spijkerbroek aan en in

een keurig nieuw T-shirt gestoken. Een tas met spullen mee voor de lange reis en het verblijf. Op de veranda van zijn huis bidt William met hem en ook voor John, die met hem meereist. William nodigt ook ons uit bij deze ceremonie. Het kleine ventje staat naast me barst uit in heftig gehuil, hartverscheurend! Het breekt mijn hart. Nadat ik een arm om hem heensla, kruipt hij dicht tegen me aan en rommelt wat in zijn tas om iets te zoeken voor zijn tranen. Ik bied hem een stuk van mijn wijde Afrika jurk aan. Hij maakt er dankbaar gebruik van en verbergt zijn behuilde gezicht erin. Als het gebed gebeden is, veeg ik zijn snuitje aan mijn jurk af en geef hem een dikke knuffel, waarna we hem uitzwaaien. Uiteraard beseft Gilbert heel goed, waarom hij juist nu terugkeert naar zijn geboortedorp en dat dit normaal nooit zou gebeuren bij onze aanwezigheid: zijn moeder is dood!

Afscheid

Iedereen is druk in de weer, want vandaag is het feest! Al vroeg wordt het schaap geslacht. Terwijl iedereen druk is met de voorbereidingen, hebben

wij eerst om negen uur nog een vergadering met het bestuur van de *Andreas Manna Foundation*. En Afrika is Afrika niet als de vergadering pas om elf uur begint. Jaap en Ineke versieren met een aantal kinderen de kerk. De eetzaal in het huis is te klein geworden. De oudere jongens slepen alle tafels naar de kerk, die tegenover het kinderkuis

ligt. Het schaap pruttelt in grote potten. Uiteindelijk is het half vijf wanneer iedereen uitgehongerd aan tafel zit. De kinderen smullen van al die heerlijkheden en werken bordenvol weg in hun hongerige magen. Een cola en fanta voor ieder en hun dag kan niet meer stuk. Levis, vijf jaar, zit naast Henk. Smult heerlijk met zijn handen in de rijst. Terwijl hij drinkt vult hij de fanta fles met een bodem rijst! Na een week van speelplezier, op onze laatste dag in Karungu, zwaaien we de kinderen uit. Ze gaan weer naar school vandaag. Er gaat ook een stel naar de *Andreas Manna Academy* in Sori. We bezoeken het nieuwe gebouwtje waar ze de oudere kinderen in ondergebracht hebben. Er zwerven geen kinderen meer over straat in Karungu. Ze gaan vrijwel allemaal naar de school die William in 1999 is begonnen op verzoek van de chieft. Bij het kinderkuis vermaken een paar oudere kinderen zich met zingen rondom de gitaar. Die gaan morgen terug naar de kostschool. Er heerst een relaxte sfeer. Bony begeleidt het met de gitaar. Aan het eind van de middag komen de kleinere kinderen terug van school en schuiven erbij aan. Ze zingen mee, zitten op schoot. Willen ons eigenlijk wel vast blijven houden, maar het afscheid nadert. We krijgen een sms dat iemand in Nederland € 58.500,- heeft geschonken voor de dagopvang in Ghana. Dat is geweldig goed nieuws! Dan nemen we afscheid. Wij spreken hen toe en bidden samen. Wanneer we gaan wordt er gehuild. Dorothy kan me niet loslaten en blijft me vasthouden. Als we teruglopen, dalen de sterren neer in het water van het meer tussen de

lichtjes van de vissers. We zien het niet, zien alleen het donker...

Nairobi

We worden door Arturo opgehaald van het gastenverblijf. Hij brengt ons in de bus naar Wimpy. Daar ontmoeten we de vier jongeren die we nog niet gezien hebben. Kennedy, studeert voor accountant en Isaia bezoekt een opleiding voor boekhouden. Daniel is net klaar en zoekt een baan. Lilly werkt in Nairobi als naaister. Joachim is er niet bij. Hij studeert ook in Nairobi. Engels, aan de universiteit, maar ontmoetten we al eerder in Karungu. Ze zijn ontspannen en genieten enorm. Lilly vertelt dat ze nog nooit eerder in een restaurant geweest zijn. Dit is de eerste keer! Deze kids ontmoeten elkaar ook regelmatig in Nairobi en samen waren ze wel eens "Wimpy" voorbijgelopen, maar hebben nooit durven dromen, dat ze er ooit uit eten zouden gaan. Lilly vertelt over het werk wat ze doet en waar ze woont. Dat ze nog steeds zingt, maar nu in een

kerk in Nairobi. We geven deze jonge mensen allemaal ons mailadres en stimuleren hen om te schrijven. Ook daarna weer het afscheid. We beloven voor de volgende keer ook een ontmoeting te regelen als we in Nairobi zijn. Inmiddels is er mailcontact, voor het eerst! We denken terug aan 1994 en de "hongerbuikjes" van toen. Nu allemaal gezonde volwassenen die uitzwermen. Fantastisch!

- AMS De Schoof 13 7908 NS Hoogeveen
- tel: 0528 273 161
- www.andreamanna.org info@andreamanna.org
- NL: ABN Amro Beilen 49 28 23 308 - Postbank 68 94 101
- België ING Tongeren 335 0527700 66